

Олександр ГЛАДУН,

провідний науковий співробітник
відділу досліджень проблем
злочинності в економічній сфері
Науково-дослідного інституту
Національної академії прокуратури України,
юрист 1 класу, кандидат юридичних наук

УДК 343.9

ПРОТИДІЯ ЗАЙНЯТТЮ ГРАЛЬНИМ БІЗНЕСОМ В УКРАЇНІ

Людська фантазія та схильність ризикувати у поєднанні з корисливістю часто викликають в особи бажання миттєвого збагачення. Воно посилюється штучно створеною ілюзією, що, ризикуючи відносно невеликою цінністю (сумою грошей чи благом) і не докладаючи особливих зусиль, можна одразу ж отримати величезну вигоду. Згідно із законами економічного ринку незадоволений попит на певний товар або послугу через певний проміжок часу породжує його пропозицію. І відповіддю на цей запит стали азартні ігри, що дають змогу учаснику як отримати виграш (приз), так і не отримати його залежно від випадковості.

Організовані форми такої діяльності йменуються гральним бізнесом, а стрімкий розвиток сучасних технологій, насамперед телекомунікаційних, лише сприяє збільшенню його масштабів. Водночас гральний бізнес не так приносить суспільству користь, як завдає шкоди. Остання вимірюється не лише економічними втратами (відволікання гравців від суспільно корисної праці, погіршення їх матеріального стану через програші в азартних іграх), а й впливає на психічне здоров'я населення, підриває моральні засади життєдіяльності.

Заборону щодо зайняття гральним бізнесом відносять до найбільш дискусійних у науці питань, пов'язаних зі

складами конкретних злочинів у сфері господарської діяльності [1, 377–378]. Усе вищенаведене обумовлює особливу актуальність наукової розробки адекватних і дієвих засобів протидії зайняттю гральним бізнесом.

Правові аспекти розвитку гального бізнесу в Україні, кримінально-правова та кримінологічна характеристика організації азартних ігор, особливості розслідування таких діянь були предметом наукових досліджень Д. Гетманцева, О. Дудорова, Г. Дюби, Є. Ковтуна, І. Медницького, М. Палія, Н. Петричко, А. Політової, А. Савченка, З. Топорецької, В. Топчія та інших. Водночас реформування політики у сфері кримінальної юстиції та законодавства про кримінальну відповідальність спричинило певні зміни у системі протидії зайняттю гральним бізнесом, що не знайшли наукового обґрунтування. Тому завданнями цієї статті є висвітлення існуючої системи засобів протидії зайняттю гральним бізнесом в Україні, з'ясування проблем їх практичного застосування та формулювання пропозицій щодо підвищення ефективності такої протидії.

Наявність безумовної заборони азартних ігор не може бути надійною перепорою для гального бізнесу, що поряд із торгівлею зброєю та наркотиками є одним із надприбуткових видів неле-

гального підприємництва. За оцінками фахівців, гральний бізнес в Україні щорічно приносить його організаторам мільярди доларів США незаконного прибутку [2, 3].

Відповідно до Закону України від 22 грудня 2010 року № 2852-VI «Про внесення змін до деяких законодавчих актів України щодо удосконалення законодавства про заборону грального бізнесу в Україні» Кримінальний кодекс України (КК України) було доповнено ст. 203-2, що передбачає відповідальність за зайняття гральним бізнесом. У період з 25 червня 2009 року по 13 січня 2011 року особи, які займались гральним бізнесом, підлягали відповідальності за ст. 203 КК України («Зайняття забороненими видами господарської діяльності»). Участь в організованих без дозволу азартних іграх (карти, рулетка, «наперсток» та інші) на гроші, речі та інші цінності становить об'єктивну сторону складу адміністративного правопорушення, передбаченого ч. 1 ст. 181 Кодексу України про адміністративні правопорушення від 7 грудня 1984 року № 8073-X. Втягнення неповнолітнього у зайняття азартними іграми (умисне схиляння неповнолітнього у будь-який спосіб до систематичної, тобто не менше трьох разів протягом нетривалого часу, гри на гроші чи інші матеріальні цінності, при якій виграш залежить від випадковості [3, 18]) карається за ст. 304 КК України.

Із прийняттям Закону України від 15 листопада 2011 року № 4025-VI «Про внесення змін до деяких законодавчих актів України щодо гуманізації відповідальності за правопорушення у сфері господарської діяльності» істотно змінено визначені ст. 12 КК України правила класифікації злочинів. При цьому, незважаючи на те, що санкції ч. 1 та ч. 2 ст. 203-2 КК України було пом'якшено, зайняття гральним бізнесом, яке до ухвалення вказаного Закону кваліфікувалось як злочин невеликої тяжкості, наразі відноситься до особливо тяжких злочинів і вважається більш небезпечним, ніж, наприклад, умисне тяжке

тілесне ушкодження, що спричинило смерть потерпілого (ч. 2 ст. 121 КК України). З огляду на вимоги ст. 3 Конституції України, відповідно до якої людина, її життя і здоров'я, честь і гідність, недоторканність і безпека визнаються в Україні найвищою соціальною цінністю, обґрунтованість такого рішення є, як мінімум, дискусійною. Крім того, віднесення зайняття гральним бізнесом до категорії особливо тяжких злочинів унеможливорює укладення угод про визнання винуватості між прокурором та підозрюваним чи обвинуваченим згідно з ч. 4 ст. 469 Кримінального процесуального кодексу України від 13 квітня 2012 року № 4651-VI (КПК України), що є одним із важливих інструментів виконання завдань кримінального провадження, зокрема, забезпечення швидкого, повного та неупередженого розслідування і судового розгляду.

За даними статистики, у 2011 році за ст. 203-2 КК України було зареєстровано 952 злочини, станом на 20 листопада 2012 року – 926 злочинів. Уже за 2013 рік в Єдиному реєстрі досудових розслідувань було обліковано 1248 кримінальних правопорушень за цією статтею (+34,8%), а 428 особам повідомлено про підозру у зайнятті гральним бізнесом [4]. У свою чергу, за даними Державної судової адміністрації України, в 2011 році за ст. 203-2 КК України було засуджено 58 осіб, у 2012 році – 217 осіб (+374%), у 2013 році – 200 осіб (–8%) [5].

Кваліфікуючою ознакою зайняття гральним бізнесом відповідно до ч. 2 ст. 203-2 КК України є вчинення цього діяння особою, раніше судимого за зайняття гральним бізнесом. Про стійкість суспільно небезпечної спрямованості особистості злочинця, який займається гральним бізнесом, свідчить значна частка спеціального рецидиву, що, до того ж, має тенденцією до зростання. Так, чисельність засуджених за ч. 2 ст. 203-2 КК України в 2011 році становила чотири особи, у 2012 році – шість осіб, у 2013 році – вже 11 осіб. Отже, застосоване до засуджених покарання не дало змоги досягнути його

мети – виправлення цих осіб, а також запобігання вчиненню ними нових злочинів. Зазначене ставить під сумнів ефективність заходів державно-правового реагування на вказаний вид забороненої господарської діяльності.

Системний аналіз вітчизняного законодавства дає можливість виділити чотири наведені вище основні засоби протидії зайняттю гральним бізнесом в Україні.

1. Фінансові санкції у вигляді штрафу в розмірі восьми тисяч мінімальних заробітних плат, що передбачено у ч. 1 ст. 3 Закону України від 15 травня 2009 року № 1334-VI «Про заборону грального бізнесу в Україні». Фінансові санкції застосовуються до суб'єктів господарювання, які організують і проводять азартні ігри, за рішенням суду, ухваленим за позовом органів міліції та/або органів доходів і зборів. За своєю правовою природою цей штраф є адміністративно-господарською санкцією, що відповідно до статей 238, 241 Господарського кодексу України застосовується уповноваженими органами державної влади у разі порушення суб'єктом господарювання встановлених правил здійснення господарської діяльності. Розмір вказаного штрафу є фіксованим (з 1 січня 2014 року відповідно до ст. 8 Закону України від 16 січня 2014 року № 719-VII «Про Державний бюджет України на 2014 рік» він становить 9,744 млн грн), не залежить від масштабів чи тривалості зайняття гральним бізнесом та підлягає стягненню на користь Державного бюджету і не може бути предметом суддівського розсуду.

У зв'язку з тим, що стягнення штрафних санкцій з порушників заборони займатися гральним бізнесом є проявом реалізації суб'єктом владних повноважень владних управлінських функцій, такі вимоги підпадають під юрисдикцію адміністративних судів. Однак в окремих випадках судді відмовляють уповноваженому органу в задоволенні вимог про стягнення вказаного штрафу, посилаючись на те, що відповідальність за порушення Закону України «Про забо-

рону грального бізнесу в Україні» передбачена на законодавчому рівні виключно у вигляді застосування фінансових санкцій, а не їх стягнення [6]. З цього приводу варто зауважити, що стягнення штрафних санкцій є невід'ємною складовою їх застосування. І хоча вчинення безпосередніх дій щодо стягнення таких санкцій покладено на органи державної виконавчої служби, прийняття рішення про їх стягнення є виключною компетенцією суду.

2. Конфіскація грального обладнання. Застосування цього заходу протидії гральному бізнесу насамперед спрямовано на недопущення продовження злочинної діяльності шляхом подальшого використання такого обладнання.

Вперше такий засіб було закріплено у ч. 1 ст. 3 Закону України «Про заборону грального бізнесу в Україні», а з 17 січня 2012 року – у санкціях ст. 203-2 КК України. Доповнення санкцій цієї статті конфіскацією грального обладнання спричинило три взаємопов'язані питання, що неоднозначно вирішувались не лише в наукових публікаціях, а й у судовій практиці: чи є конфіскація грального обладнання додатковим покаранням [7]; чи є вона обов'язковою [8]; чи може вона застосовуватись до осіб, які вчинили злочини раніше 17 січня 2012 року [9]. Оскільки ст. 51 КК України передбачено вичерпний перелік покарань, конфіскація грального обладнання не є видом покарання. Обов'язковість цього примусового заходу прямо (безальтернативно) встановлено Законом України «Про заборону грального бізнесу в Україні» з моменту набрання ним чинності, тобто з 25 червня 2009 року. З цього моменту було визнано злочинність зайняття гральним бізнесом за ст. 203 КК України.

Організація, проведення та надання доступу до азартних ігор неможливі за відсутності грального обладнання, що є знаряддям вчинення злочину. Гральне обладнання належить до речових доказів, що в сукупності з іншими доказами підтверджують наявність події злочину (факт зайняття гральним бізнесом), а у

випадках укладення правочинів, спрямованих на отримання права користування цим майном (купівлі–продажу, оренди тощо), – також можливу причетність особи до вчинення злочину. Отже, розпорядження цим майном має здійснюватись на основі встановлених правил поведінки з речовими доказами. Так, згідно з п. 1 ч. 9 ст. 100 КПК України майно, що було знаряддям вчинення злочину, конфіскується, крім випадків, коли власник (законний володілець) не знав і не міг знати про їх незаконне використання. Таким чином, право власності не відіграє вирішальної ролі при застосуванні конфіскації грального обладнання.

Слід також зауважити, що в законодавстві України відсутнє визначення терміна «гральне обладнання». До такого обладнання найчастіше зараховують гральні автомати, комп'ютерні симулятори, лотерейні термінали, столи та фішки для гри в покер, рулетку і т.д. Однак належність певного обладнання до грального в кожному конкретному кримінальному провадженні має встановлюватись на підставі висновку експерта.

На практиці питання про конфіскацію у суб'єкта господарювання грального обладнання часто вирішується в порядку адміністративного судочинства одночасно із застосуванням до нього штрафних санкцій. Проте такий порядок конфіскації грального обладнання можливий лише за наявності двох умов: обладнання має належати на праві власності саме відповідачу за адміністративним позовом [10]; обладнання не повинно бути речовим доказом у кримінальному провадженні.

3. Перерахування прибутку (доходу) від проведення азартної гри до Державного бюджету України. Характер цього засобу протидії зайняттю гральним бізнесом не є кримінально-правовим і в законодавстві про кримінальну відповідальність він не визначений. Пряма вказівка на його застосування міститься лише у ч. 1 ст. 3 Закону України «Про заборону грального бізнесу в Україні». Оче-

видно, що перерахуванню такого доходу до бюджету має передувати його вилучення. Йдеться саме про вилучення, а не про конфіскацію відповідного прибутку (доходу), оскільки конфіскації підлягає лише майно, що належить особі на праві власності, а згідно зі ст. 328 Цивільного кодексу України не може виникати право власності на майно, здобуте на підставах, що заборонені законом.

Найчастіше під час огляду місця події за фактом зайняття гральним бізнесом в порядку ст. 237 КПК України тимчасово вилучаються кошти, що сплачувались учасниками азартних ігор чи використовувались для виплати винагороди, тобто були одержані внаслідок вчинення кримінального правопорушення та/або є доходами від них. Такі кошти відповідно до ст. 98 КПК України визнаються речовими доказами і не пізніше наступного робочого дня після їх тимчасового вилучення слідчий, прокурор зобов'язані подати клопотання до слідчого судді, суду про їх арешт. При цьому, незважаючи на положення цивільного законодавства, ч. 9 ст. 100 КПК України зобов'язує суд під час ухвалення судового рішення, яким закінчується кримінальне провадження, вирішити питання саме про конфіскацію цих коштів. Якщо ж долю речових доказів не визначено в обвинувальному вирокі, прокурор на підставі п. 14 ч. 1 ст. 537 КПК України вправі звернутись з відповідним поданням до суду, який ухвалив вирок.

Згідно із Законом підлягає перерахуванню до Державного бюджету України також прибуток (дохід) суб'єкта господарювання від проведення азартної гри, який перевищує розмір коштів, вилучених під час огляду місця події. Оскільки така вимога виходить за межі кримінального провадження, то її практична реалізація можлива шляхом звернення уповноваженого органу з адміністративним позовом до суду.

Відповідно до Закону України від 18 квітня 2013 року № 222-VII «Про внесення змін до Кримінального та Кримінального процесуального кодексів Украй-

ни стосовно виконання Плану дій щодо лібералізації Європейським Союзом вільного режиму для України» КК України доповнено статтями 96-1, 96-2, що присвячені спеціальній конфіскації. На сьогодні вказівка на спеціальну конфіскацію міститься у санкціях статей 364, 366, 368, 368-2, 369, 369-2 КК України. Спеціальній конфіскації підлягають гроші, цінності та інше майно, що одержані внаслідок вчинення злочину та/або є доходами від такого майна, а також були підшукані, виготовлені, пристосовані або використані як засоби чи знаряддя вчинення злочину, крім тих, що повертаються власнику (законному володільцю), який не знав і не міг знати про їх незаконне використання. Видається, що гральне обладнання і прибуток (дохід) від організації азартної гри цілком відповідають наведеним критеріям майна, щодо якого може застосовуватись спеціальна конфіскація. Однак законодавча вимога про її застосування виключно у випадках, передбачених в Особливій частині КК України, на наш погляд, штучно відмежовує спеціальну конфіскацію від системи засобів протидії зайняттю гральним бізнесом. Адже за своїм походженням доходи, одержані внаслідок зловживання владою або службовим становищем, що підлягають спеціальній конфіскації, та доходи від забороненої законом організації азартної гри, щодо яких вона не застосовується, ідентичні. Для вирішення окресленої проблеми вважаємо за доцільне поширити дію спеціальної конфіскації на вчинення будь-якого злочину за наявності підстав, передбачених у ст. 96-2 КК України. Разом із тим необхідно вилучити із санкцій статей Особливої частини КК України спеціальну конфіскацію, *inter alia*, конфіскацію грального обладнання, оскільки вони не є видами покарання за вчинений злочин.

4. Відповідно до санкцій ст. 203-2 КК України єдиним покаранням, що може бути призначене за вчинення такого діяння, є штраф, мінімальна межа якого за ч. 1 становить 10 тис., а за ч. 2 – 40 тис.

неоподатковуваних мінімумів доходів громадян (н.м.д.г.). Той факт, що вказаний розмір штрафу перевищує 3 тис. н.м.д.г., обумовлює деякі особливості призначення покарання засудженим за цією статтею, а саме:

– розмір призначеного штрафу згідно з ч. 2 ст. 53 КК України не може бути меншим за розмір майнової шкоди, завданої злочином, або отриманого внаслідок вчинення злочину доходу, незалежно від граничного розміру штрафу, передбаченого санкцією статті (санкцією частини статті) Особливої частини КК України. Водночас дане правило не є аксіоматичним, адже у цій же частині ст. 53 КК України також передбачено максимальну межу штрафу, що може бути призначений судом (50 тис. н.м.д.г.), за винятком випадків, коли статтями Особливої частини цього Кодексу не передбачено вищого розміру штрафу. Таким чином, максимальна сума штрафу, що може бути призначена засудженим як за ч. 1, так і за ч. 2 ст. 203-2 КК України, становить саме 50 тис. н.м.д.г. (850 тис. грн), навіть якщо розмір майнової шкоди, завданої злочином, або отриманий внаслідок вчинення злочину дохід є більшим за цю суму. Тому не можемо погодитись із висновком О.А. Шаповалової, що в таких випадках законом не визначено максимальний розмір штрафу [11, 8, 71–72, 161, 180];

– згідно з ч. 1 ст. 69 КК України за наявності кількох обставин, що пом'якшують покарання та істотно знижують ступінь тяжкості вчиненого злочину, з урахуванням особи винного суд може призначити основне покарання у виді штрафу, розмір якого не більше ніж на чверть нижчий від найнижчої межі, встановленої в санкції відповідної частини ст. 203-2 КК України: за ч. 1 – 7,5 тис. н.м.д.г., за ч. 2 – 30 тис. н.м.д.г.

Останнє положення набуває особливої актуальності з огляду на досить поширене застосування судами вимог ст. 69 КК України при призначенні покарання за зайняття гральним бізнесом: у 2012 році покарання більш м'яке, ніж передбачено законом, було призначено 48 засудже-

ним за цей злочин (кожному п'ятому), у 2013 році – 55 засудженим (кожному четвертому). При цьому судами нерідко ігноруються вимоги ч. 1 ст. 69 КК України. Так, вироком Мелітопольського міськрайонного суду Запорізької області від 11 червня 2013 року обвинуваченого засуджено за ч. 1 ст. 203-2 КК України та призначено йому покарання із застосуванням ст. 69 КК України у виді штрафу в розмірі 10 тис. грн (588,3 н.м.д.г.) на користь держави з конфіскацією грального обладнання [12]. Заступник прокурора Запорізької області, не погоджуючись із цим рішенням, просив суд апеляційної інстанції призначити винному штраф у розмірі 2500 н.м.д.г., що також перевищує вимогам ч. 1 ст. 69 КК України. Не маючи можливості вийти за межі апеляційної скарги та погіршити становище засудженого, Апеляційний суд Запорізької області постановив новий вирок у межах вимог апеляційної скарги прокурора [13].

При цьому, враховуючи положення ч. 2 ст. 5 КК України (зворотна дія закону про кримінальну відповідальність у часі), зазначені особливості призначення покарання, що, без сумніву, погіршують становище засудженого, можуть поширюватися лише на тих осіб, які вчинили злочини після 16 січня 2012 року. Це безперечно, на перший погляд, положення в основному правильно застосовується судами. Однак з кожного правила, як відомо, є й винятки: 21 грудня 2012 року вироком Сихівського районного суду міста Львова особу, яка в період з 12 квітня по 17 серпня 2011 року здійснювала господарську діяльність з організації та проведення азартних ігор на симуляторах гральних апаратів з метою отримання прибутку, засуджено за ч. 1 ст. 203-2 КК України. Призначаючи покарання, суд керувався вимогами ст. 69 КК України (в редакції, що набрала чинності 17 січня 2012 року) і, посилаючись на вчинення підсудним особливо тяжкого злочину, призначив штраф на чверть нижче від найнижчої межі, встановленої законом за даний злочин [14]. Вирок в апеляційному порядку не переглядався.

На основі викладеного можна зробити висновок, що всі перераховані засоби протидії зайняттю гральним бізнесом в Україні мають виключно майновий характер. Це зумовлено передусім корисливою мотивацією такого діяння. Проте застосування вказаних засобів у сучасних умовах не дає змоги досягнути реального зменшення масштабів цього бізнесу, про що свідчить зростання кількості зареєстрованих злочинів за ст. 203-2 КК України, засуджених та повторно засуджених за цією статтею.

Підвищення ефективності застосування таких засобів протидії гральному бізнесу, як конфіскація грального обладнання та перерахування прибутку (доходу) від проведення азартної гри до Державного бюджету України, вимагає внесення відповідних змін до КК України в частині правової регламентації інституту спеціальної конфіскації.

Чинна редакція санкцій ст. 203-2 КК України є безальтернативною і передбачає лише один вид покарання – штраф. Як показало дослідження, засудження до штрафу, навіть у найбільшому розмірі, не є необхідним і достатнім для виправлення таких осіб та попередження нових злочинів, як цього вимагає ч. 2 ст. 65 КК України. У зв'язку з наведеним санкції ст. 203-2 КК України доцільно доповнити вказівкою на альтернативний і більш суворий вид покарання – позбавлення волі на певний строк. Окрім того, що це посилить запобіжний та каральний потенціал кримінально-правової норми, вказане дасть змогу врахувати реальний характер і ступінь суспільної небезпеки цього діяння та залежно від установлених строків позбавлення волі визначити тяжкість злочину «Зайняття гральним бізнесом» відповідно до вимог ч. 6 ст. 12 КК України. Вирішення цього завдання має важливе практичне значення, відтак, є перспективним напрямом подальших наукових досліджень.

Список використаних джерел:

1. Правова доктрина України: у 5 т. / В.Я. Тацій, В.І. Борисов, В.С. Батиргареева та ін.; за заг. ред. В.Я. Тація, В.І. Борисова. – Х.: Право, 2013. – Т. 5: Кримінально-правові науки в Україні: стан, проблеми та шляхи розвитку. – 1240 с.
2. *Петричко Н.О.* Незаконні азартні ігри: кримінально-правове та кримінологічне дослідження: автореф. дис. на здобуття наук. ступеня канд. юрид. наук: спец. 12.00.08 / Н.О. Петричко; Київський національний університет внутрішніх справ. – К., 2010. – 20 с.
3. Про застосування судами законодавства про відповідальність за втягнення неповнолітніх у злочинну чи іншу антигромадську діяльність: постанова Пленуму Верховного Суду України від 27 лютого 2004 року № 2 // Вісник Верховного Суду України. – 2004. – № 4. – С. 16–19.
4. Статистична звітність форми № 1 (місячна) «Єдиний звіт про кримінальні правопорушення» [Електронний ресурс] // Офіційний веб-портал Генеральної прокуратури України. – Режим доступу: <http://www.gp.gov.ua>
5. Статистична звітність форми № 6 (річна) «Звіт про кількість осіб, засуджених, виправданих, справи щодо яких закрито, неосудних, до яких застосовано примусові заходи медичного характеру та види кримінального покарання» [Електронний ресурс] // Офіційний веб-портал «Судова влада України». – Режим доступу: http://court.gov.ua/sudova_statystyka/
6. Постанова Харківського окружного адміністративного суду від 25 червня 2013 року в справі № 820/4229/13-а [Електронний ресурс] // Єдиний державний реєстр судових рішень. – Режим доступу: <http://reyestr.court.gov.ua/Review/32167805>
7. Ухвала Апеляційного суду Київської області від 7 листопада 2012 року у справі № 11-1518/12 [Електронний ресурс] // Єдиний державний реєстр судових рішень. – Режим доступу: <http://reyestr.court.gov.ua/Review/27368439>
8. *Лук'янець Л.Ф.* Узагальнення судової практики призначення покарань у зв'язку з набранням чинності Законом України «Про внесення змін до деяких актів України щодо гуманізації відповідальності за правопорушення у сфері господарської діяльності» [Електронний ресурс] / Л.Ф. Лук'янець // Апеляційний суд м. Києва. – Режим доступу: <http://www.apcourtkiev.gov.ua/apcourtkiev/uk/publish/article/94847>
9. Вирок Дніпровського районного суду міста Києва від 12 червня 2012 року у справі № 2604/12803/12 [Електронний ресурс] // Єдиний державний реєстр судових рішень. – Режим доступу: <http://reyestr.court.gov.ua/Review/27303045>
10. Постанова Дніпропетровського апеляційного адміністративного суду від 19 березня 2013 року у справі № 9101/2450/2012 [Електронний ресурс] // Єдиний державний реєстр судових рішень. – Режим доступу: <http://reyestr.court.gov.ua/Review/30728318>
11. *Шаповалова О.А.* Проблеми пеналізації злочинів у сфері господарської діяльності: дис. ... канд. юрид. наук: 12.00.08 / Шаповалова О.А.; Харківський національний університет внутрішніх справ. – Х., 2013. – 254 с.
12. Вирок Мелітопольського міськрайонного суду Запорізької області від 11 червня 2013 року у справі № 320/5599/13-к [Електронний ресурс] // Єдиний державний реєстр судових рішень. – Режим доступу: <http://reyestr.court.gov.ua/Review/31775401>
13. Вирок Апеляційного суду Запорізької області від 4 вересня 2013 року у справі № 320/5599/13-к [Електронний ресурс] // Єдиний державний реєстр судових рішень. – Режим доступу: <http://reyestr.court.gov.ua/Review/33276153>
14. Вирок Сихівського районного суду міста Львова від 21 грудня 2012 року у справі № 1319/10929/2012 [Електронний ресурс] // Єдиний державний реєстр судових рішень. – Режим доступу: <http://reyestr.court.gov.ua/Review/28731985>

ПРОТИДІЯ ЗАЙНЯТТЮ ГРАЛЬНИМ БІЗНЕСОМ В УКРАЇНІ

Розглянуто засоби протидії зайняттю гральним бізнесом в Україні. Проаналізовано проблеми судового застосування таких засобів та їх вплив на стан правопорядку у сфері господарювання. На цій основі розроблено рекомендації щодо підвищення ефективності протидії зайняттю гральним бізнесом.

Ключові слова: протидія; заборона; азартні ігри; гральний бізнес; фінансові санкції; покарання; конфіскація.

Олександр ГЛАДУН

ПРОТИВОДЕЙСТВИЕ ЗАНЯТИЮ ИГОРНЫМ БИЗНЕСОМ В УКРАИНЕ

Рассмотрены средства противодействия занятию игорным бизнесом в Украине. Проанализированы проблемы судебного применения таких средств и их влияние на состояние правопорядка в сфере хозяйствования. На этой основе разработаны рекомендации относительно повышения эффективности противодействия занятию игорным бизнесом.

Ключевые слова: противодействие; запрет; азартные игры; игорный бизнес; финансовые санкции; наказание; конфискация.

Oleksandr GLADUN

COUNTERACTION TO GAMBLING BUSINESS IN UKRAINE

The means of counteraction to gambling business in Ukraine are revealed in the article. The author analysed problems of judicial application of such means and their impact on the policing in the economic activities. In order to increase the efficiency of counteraction to gambling business certain suggestions are offered.

Keywords: counteraction; prohibition; gambling; gambling business; financial sanctions; penalty; confiscation.

